

ת"פ 65389/12/17 - ניר עזר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 65389-12-17 מדינת ישראל נ' עזר
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 5

בפני	כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין
מבקש	ניר עזר
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשת המבקש לביטול כתב האישום שהוגש כנגדו, בשל שיהוי שנפל בהגשתו, ובשל חריגת המשיבה מהנחיית היועמ"ש מס' 4.1202 (4.1200), הקובעת כי בעבירות עוון, כפי המיוחסות למבקש בתיק זה, על התביעה לפעול לסיום הטיפול בתיק ולהגשת כתב אישום בתוך 12 חודשים.

לאחר שעיינתי בכתבי הטענות מטעם הצדדים ומבלי להידרש לעתירת המשיבה למחיקה על הסף של כתב התשובה מטעם המבקש, מצאתי לדחות את הבקשה לביטול כתב האישום.

הלכה ידועה היא כי לבית המשפט הסמכות לבטל כתב אישום, כאשר מסתבר לו כי לא ניתן להבטיח לנאשם משפט הוגן או כאשר העמדתו לדין פוגעת בעקרונות הצדק וההגנות, בשל התנהלות קלוקלת של התביעה.

ראשית יש לשוב ולהדגיש כי העבירות המיוחסות לנאשם הן עבירות מסוג עוון, עבירה אשר התיישנות על פי חוק (סעיף 9 לחסד"פ) הינה בחלוף 5 שנים מתום ההליך האחרון בחקירה או מיום ההליך האחרון מטעם בית המשפט, הכל לפי המאוחר יותר.

עיון בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 "משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום" (יולי 2014), מעלה כי ככלל, פרק הזמן המרבי הנדרש לטיפול התביעה בתיק החל מיום קליטת התיק בתביעה ועד לקבלת החלטת התובע בדבר העמדה לדין, בעבירת פשע שדינה עד עשר שנות מאסר הינו עד 18 חודשים (כאשר בתקופה זו לא יימנו מספר

פרקי זמן, כגון התקופה שממועד הגשת הבקשה לשימוע ועד למועד האחרון של ההחלטה בשימוע) ובעבירות מסוג עוון עד 12 חודשים.

בהנחיה ישנה רלוונטיות לחומרת ולסוג העבירה, אשר נוכח מורכבותה מצדיקה קביעת פרק זמן ארוך יותר לשם גיבוש ההחלטה בדבר הטיפול בתיק (דוגמת עבירות כלכליות מורכבות ועבירות שחיתות), המאפשרות הארכת התקופה באישור פרקליט המחוז או היועץ המשפטי לממשלה.

עיון בהנחיה מלמד כי במקרים מסוימים, עשוי חלוף זמן רב ממועד ביצוע העבירה ועד להגשת כתב האישום, לזכות נאשם בהגנה מן הצדק.

בעניינו, כתב האישום מייחס לנאשם עבירות משנת 2013, ואילו כתב האישום הוגש אך בחודש דצמבר 2017.

לשיטת המבקש, המשיבה נמנעת מלפרט מהן פעולות החקירה אשר בוצעו בתיק, מלבד השלמה לחוות דעת שנערכה במאי 2017, ואין כל הסבר לשיהוי של למעלה מ-3 שנים.

לשיטת המשיבה, תיק החקירה המאוחד, המורכב משני תיקי חקירה נפרדים שגובשו כנגד הנאשם, נשלח אל התביעה באוקטובר 2013, לאחר לימוד התיק, באפריל 2014, העביר התובע בקשה להשלמת חקירה. חומר החקירה על השלמות החקירה - אשר פעולת החקירה האחרונה בהן, השלמות לחוות דעת מומחה, נערכו ביום 29.5.17, והתיק הוחזר לתביעה בנובמבר 2017.

לכאן או לכן נראה כי מדובר בחלוף זמן ניכר מעת ביצוע העבירות המיוחסות למבקש, סיומה של החקירה, העברת תוצרי החקירה לידי המשיבה ועד להגשת כתב האישום ויכול שקיים פגם בהתייחס לפרק הזמן שחלף כאשר על פניו נראה כי אין המדובר בתיק רב היקף. ראוי היה כי החקירה בתיק הייתה מקודמת במהירות הנדרשת וכתב האישום היה מוגש בתוך הזמן הקבוע בהנחיות.

יחד עם זאת, הנחיות היועמ"ש אינן מגיעות כתחליף לחוק עצמו ואין בהן כדי לגבור על הוראותיו. נכון אמנם כי אין באמור כדי לגרוע מחובתה של המשיבה לעמוד בהנחיות היועמ"ש ויש בכוונתן של ההנחיות כדי להנהיג אצל גורמי התביעה התנהלות קפדנית בעניין משך הטיפול ועמידה בסד הזמנים, על מנת לייעל את ההליכים. ואולם, לצד קביעת סד הזמנים, הוכר הצורך להותיר מקום לגמישות ולא נראה כי בכוונת ההנחיות הייתה לקבוע מסמרות באופן נוקשה.

בהינתן כי כתב האישום הוגש במסגרת תקופת ההתיישנות הסטטוטורית, ובהינתן העובדה כי על פי הצהרת נציג המשיבה, פעולת החקירה האחרונה בתיק נעשתה במאי 2017, סבורני כי אין בשיהוי הנתון להצדיק את ביטול כתב האישום.

טענות המבקש לעניין השיהוי, יכול שילקחו בחשבון במסגרת הטיעונים לעונש, היה ויורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב

האישום.

אשר על כן ובנסיבות האמורות הנני דוחה את הבקשה.

הדיון הקבוע ליום 18.2.19 בשעה 08:30 בעינו עומד.

המזכירות תעביר החלטתי אל הצדדים.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ט, 22 ינואר 2019, בהעדר
הצדדים.